

KRISTINA.M
WAAGNEROVÁ

HOST

ZLATÁ GRAI: KNIHA TŘETÍ

OTISKY CHRYBDY

Dřina a pot přinášejí slávu, a to platí i ve světě Zlaté grai.

•• Pevnost ••

© Kristina M. Waagnerová, 2025
Cover illustration © Petr Štich, 2025
Map © Adéla Stopka, 2025

© Host — vydavatelství, s. r. o., 2025
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-275-2823-3 (PDF)
ISBN 978-80-275-2824-0 (ePUB)
ISBN 978-80-275-2825-7 (MobiPocket)

Věnováno všem,
kteří se dokážou zvednout ze země nejen jednou,
ale třeba i tisíckrát

PROLOG

♦♦♦

VOLÁNÍ DO NOCI

Erinin křišťálový hlas prořízl vzduch Citadely jako nůž.

„Jsi úplně k ničemu!“

Sittera se vznášela ve sloupu bílého světla, zatímco Daimón klečel na všech čtyřech a zvracel na naleštěnou podlahu stříbrného chrámu.

Otřel si ústa, malátně se postavil a znovu zaujal obrannou pozici.

Postava sittské princezny se zvětšila. „Jsi slabý! Slabý a neschopný!“

„Nejsem slabý,“ odpověděl se zatatými pěstmi a udeřil.

Erinin obraz se zavlnil. Když se opět ustálil, čarodějka se mírně usmívala. „Lepšíš se, bratře.“

Daimón se ovládl a nic neřekl. Za ten půlrok, co ho nevlastní sestra učila, se v sebekontrolu posunul na úplně novou úroveň.

Po prvním týdnu to málem vzdal. V životě se k němu nikdo takhle nechoval. Neustále ho urážela a ponižovala. Když se nechal rozhodit, ihned na něj útočila. Každý mentální úder mu vytrhl z těla kus Maintré, které pak doplňoval celé *hodiny*. Svým mužům tvrdil, že je nemocný, což nebylo daleko od pravdy. Neudržel žádné jídlo a několikrát ho sklátila slabost tak, že se na lůžko prakticky doplazil. Magie se živila na jeho těle i duchu. A Erin se chovala čím dál odporněji.

Začínal ji nenávidět — ji, Azraela i Sataarana, kteří ho přesvědčili, aby vstoupil do sittského bojového řádu. Za jiných podmínek by odjel do Sittedralu a absolvoval tradiční řádový výcvik, ale přemluvili ho, aby se o něj pokusil skrytě. A uvrhli ho tak do šestiměsíčního mentálního pekla.

Erin tvrdila, že veškerá mentální bojová magie stojí na absolutní sebekontrolu. Zprvu ho neučila nic jiného než ovládat emoce. Snažila se ho jakkoli vyvést z rovnováhy — samozřejmě úspěšně. Daimón se svojí impulzivní a trochu arogantní povahou reagoval na každou urážku nebo posměch skoro nekontrolovaně. Jakmile se nechal rozhodit, obratem ho potrestala.

Kdyby byl slabší povahy, vzdal by se po několika dnech, nanejvýš týdnech. Ale Daimóna neúspěch neodradil, naopak ho motivoval. Smál se Erin do tváře, i když před ní klečel a plival krev. Učil se ignorovat všechno, čím ho zraňovala. Vracel jí urážky a čím dál častěji odvracel její mentální údery.

Až se dostal do fáze, kdy odvrátil každý. A mohl začít útočit.

Útoky byly ještě těžší než obrana. Musel nalézt skulinu v protivníkově mysli a vrazit do ní klín dřív, než ji sok stačil zakrýt. Znamenalo to neustálé soustředění a šílené úsilí. Utěšoval se tím, že těžšího soupeře než Erin Aniú zřejmě nepotká.

„Dva dny. Možná tři.“

Erin Aniú stála v bělostné říze před velmistrem Sataaranem. Diamantové náušnice a zdobená čelenka odrážely všudypřítomné maintréské světlo jako předimenzované zrcadlo.

„Odvedlas neskutečný kus práce, Erin,“ poznamenal velmistr.

„Nebylo to těžké,“ ohrnula princezna ret. „S bratrem se manipuluje velice snadno. Jeho mládí, nezkušenost a posedlost mou osobou ho činí lehce ovladatelnou loutkou. Přesto ani v nejmenším nesnižuji jeho cenu pro sittský řád. Je silný jako býk, jeho vnitřní energie přesahuje všechno, co jsem kdy u někoho viděla. Nech ho konfirmovat, velmistře. Daimón se stane naším okovaným beranidlem.“

„Nedovolil bych si ti oponovat, jasná paní,“ odvětil Sataaran. „Pokud si tak přeješ, zahajme konfirmaci. Tak jako tak je načase.“

Erin Aniú se uklonila. „Děkuji, velmistře Sataarane. Nebudeš litovat.“

Stínové země se probudily do jasného, mrazivého rána. Noc byla klidná, nerušená sarreiskými skřeky ani jinými varovnými zvuky

divočiny. I když v Syrialu, cedrovém háji v těsné blízkosti dračí svatyně, mohli krvožrouti provřískat celou noc, a zdejší obyvatele by to stejně nevzrušilo.

Úsvit zastihl divoženky v sedlech. Sluneční světlo se odráželo od námrazy a koně hrabali v čerstvém sněhu. Velmistr Weatta stál na schodech v dlouhém zatepleném plášti a jeho dračí maska se v ostrém zimním slunci trpytila.

„Dostala jsi, co jsi chtěla, královno Ymíro,“ řekl. „Doufám, že jsi spokojená.“

Ymíra stroze přikývla. Poté úsporně pozdravila a pobídla koně do klusu. Levou ruku vůbec nepoužívala, držela ji svěšenou podél těla.

Tanečník, který stál po velmistrově boku, podal Ceře režnou brašnu. „Jsou v tom čisté obvazy. Tinktura na oplachy a hojivá mast. Až se ta nejhorší místa zatáhnou, natírejte to několikrát denně.“

„Děkuji, mistře.“

„Za všechno,“ dodala Barbarella a podívala se za odjíždějící královnou.

„Najděte ji, Barbarello. Najděte Isarell,“ pronesl Tanečník chraplavě. „A buď ji přiveďte zpátky, nebo ji... zbavte toho utrpení.“

Cerra se k němu prudce otočila a Barbarella jen stěží ovládla hlas: „Cítíš to taky?“

„Kdo další?“ otázala se Cerra neklidně a krátce se ohlédla za Ymírou a ostatními Eyrami, které mizely mezi stromy.

Tanečník ztěžka vzdychl. „Jen já a moje matka, alespoň myslím. A velmi slabě. Jedno ale vím jistě — ten, kdo ji drží, se jí nebude chtít vzdát.“

Eyry se jen víc zachmuřily.

„Sbohem, mistře Tanečníku.“ V Ceřině hlase se krátce objevily emoce, byť potlačované. U velitelky královny gardy to bylo přirovnatelné k hysterickému pláči. „Myslím, že ti můžu slíbit, že se bez Isarell nevrátíme.“

„Rád bych věřil, že to je myšleno jinak,“ odvětil tiše. „Ale ty se loučíš, Cerro.“

Velitelka neodpověděla. Jen otočila koně, mlaskla na něj a s Barbarellou v závěsu svižně následovala ujíždějící družky.

Weatta do Tanečníka povzbudivě šťouchl. „Ale no tak, mistře Tanečníku. Je to přece Šílená Ymira a její divoké vlčice! Máš pocit, že se říti smrti vstříc? Já ti říkám, že tahle partie teprve začíná. A krvožrouti by se měli připravit na pořádný tanec.“

O několik dní později se Stínovými zeměmi prohnal nebývale silný víchř. Cedrový háj Syrimalu se ohýbal v proudech přírodní magie. Ani za Dakshá neřvaly okolní čarozdroje takovou silou jako dnes.

Mezi vzrostlými cedry se otáčelo několik desítek postav ve sněhově bílých úborech přepásaných barevnými šálý. Jejich ladné pohyby doprovázel šťekavý zpěv dračích kněží a táhlá liturgie přednášená samotným dračím velmistrem.

Isarellini Stíni zahájili svůj rituální tanec při západu slunce a tančili už celé hodiny. Jejich tváře se leskly, ale srdce bila pravidelně, dech se nechvěl a oči zářily.

Na jejich Výzvu se dostavili všichni dračí bojovníci ze široka daleka. Nyní je obklopovali v pravidelném kruhu a svítily jim plápolajícími loučemi. Mnozí s přivřenými víčky a povolenými ústy nasávali volně dostupnou a hlasitě hučící přírodní magii.

Ve středu absolvujících akolytů tančil sám jejich mistr, štíhlý šlachovitý muž s dlouhými vlasy spletenými do drobných copánků. Na rozdíl od ostatních držel svou mysl zcela jasnou a nenechal se vtáhnout do magického transu. Ve tváři měl vážný výraz, silně kontrastující s jeho energickými, vášnivými pohyby.

Dračí bojovníci tančili dál a energie *esthaiá*, *dyrthaiá*, *questdneiá* a *raithá* rezonovaly Aithrou jako sténající vulkán.

Ymira ležela na zemi, hlavu opřenou o sedlové brašny a zakousnutá do dřívka, zatímco jí Lucilla ošetřovala spálenou ruku.

„Vypadá to hrozně,“ oznámila. „Budeš tam mít strašné jizvy.“ Jemně jí vmasírovala do nehlubší popáleniny trochu masti. Ymira zhluboka vdechla vůni bylin a omámeně přivřela oči.

„Pořád mi ještě nechceš říct, co se ve svatyni stalo?“

Královna nereagovala.

Lucilla si povzdechla. Opatrně naskládala na puchýři pokrytou, zarudlou a sáknoucí kůži léčivé listí a řekla: „Nech to chvíli působit. Potom ti to ovážu.“ Pak se zvedla a popošla k ostatním Eyrám, které seděly opodál kolem ohniště.

Barbarella k ní tázavě vzhledla, ale Lucilla jen zavrtěla hlavou.

„Vezmu si první hlídku,“ řekla Damnó.

„Taky se mi nechce spát,“ ozvala se Katira. „Mám celý den hrozně nepříjemný pocit. Jako by mě svědila celá kůže.“

„A teď je to horší, co?“ promluvila Barbarella a přihodila do ohně poleno. Ihned vzplanulo a ozářilo Eyrám obličej, v nichž se odrážela sdílená úzkost.

„Co to k řasu je, Barbarello?“ prolomila ticho Nelissa.

„Stíni absolvují svoji Výzvu,“ ozval se za jejich zády královnin hlas. Trochu skřípal, jak ho pár dní nepoužívala. Ery automaticky vstaly a všechny na ní zůstaly viset pohledy. „Probouzejí staré energie. To nám pomůže.“

„Pomůže v čem, královno?“ otázala se Lucilla.

„Poslat Isarell vzkaz.“ Ymira se zadívala do žhavých uhlíků, v tom pohledu se mísil odpor k jejímu úkolu a zároveň odhodlání ho splnit. „Naše cesta získá úplně jiný směr, než jsem předpokládala. Udělala bych to jinak, ale Anafrigus... Anafrigus poručil. A náš osud je nyní jen v jeho rukou.“

„Co po nás dvouhlavý drak žádá?“ zeptala se Cerra.

Ymira sklepala léčivé listí z poraněné paže. Poklekla na jedno koleno a zdravou dlaní sevřela svůj medailon. „Isarellin čas se naplnil. Bude povolána, stejně jako jsme nyní povolány my.“

„Ne!“ Lucilla se pokusila Ymiru zastavit, ale to už královna strčila zraněnou ruku přímo do ohně. Vzápětí se rozkřičela, oči se jí zalily slzami, ale neucukla. Zatímco plameny olizovaly Ymiřinu popálenou kůži, její divoženské tetování se postupně rozsvítilo a Eyny ucítily energii *esthaiá*, která se kolem nich divoce rozvířila.

Ymira zaklonila hlavu. A přestože se přitom svíjela bolestí, plným hlasem zavolala do noci: „Isarell, jdeme si pro tebe! Buď připravená!“

Arachné Isarell, stočená do klubíčka v rohu cely, prudce rozevřela oči.

Chvilí jen tak ležela a poslouchala. Zpěv Duchů byl slabý, sotva slyšitelný. Ona ho však vnímala jako válečný pokřik.

Rozechvěle se postavila a pomalu se vydala k zamřížovanému vchodu do lomu. Občas sykla, když došlápla na zraněnou nohu. Okovy ji táhly k zemi, každý krok ji stál obrovskou námahu.

Tvor dosud spící v druhém koutě sebou trhl, tiše vzhledl a jeho bělma se v šeru zaleskla.

Isarell křečovitě sevřela studené mříže a přitiskla k nim tvář. Lom se ve svitu nočních hvězd strašidelně blýskal. Pozvedla zrak až k vrcholu skal. Zírala do tmy a se skoro zadrženým dechem naslouchala tomu vzdálenému vábení. Pukalo jí přitom srdce.

„Proč se tak trýzníš, Isarell?“ zachraptěl Pátý. „Nestačí ti to, co nám tu dělají?“

„Musím se odtud dostat,“ zašeptala.

„To je nemožné.“

Isarell k Pátému otočila hlavu. V šarlatovém světle ještě víc vynikly její podlitiny, nedbale obvázané rány i čerstvé stopy po biči. Pátého ten pohled drásal, ale přesto zopakoval: „To je *nemožné*, Isarell.“

„Není,“ odpověděla a odvrátila se. Vzhledla opět k temným skaliskům vysoko nad nimi.

„Už ses o to pokusila — a následky byly strašné. Chceš znovu riskovat hněv pána Barhaina?“

„Ne, to nechci.“ Isarell se zachvěla, semkla víčka a opřela čelo o mříže. Kovové pruty ji chladily na rozpáleném obličejí. „Ale musím to zkusit znovu. Nebo si pro mě přijdou — a do jedné zahynou.“

ČÁST PRVNÍ

♦♦♦

PÁTÝ KARADHEI

Když se tehdy Isarell probrala, nedokázala se zorientovat v čase ani místě. Pamatovala si jen útržky a připadala si jako opilá. Viděla rozmazaně, točila se jí hlava, bolely ji svaly a pálila kůže po celém těle.

Právě ta bolest ji vzápětí zaplavila tolika vzpomínkami, až na chvíli přestala dýchat.

Prudce se posadila a rozhlédla se kolem sebe. Když se soustředila, mlha jí z očí ustoupila, i hlava se pak motala méně. Seděla na slaměném lůžku v prostorné cele s obdélníkovým půdorysem. Jedna zamřížovaná vrata ústila ven, pronikalo jimi narudlé noční světlo. Naproti byl patrný druhý, rovněž zamřížovaný vchod — úzké, kované dveře s klasickou vězeňskou špehýrkou. Ozývaly se odtud kroky, občasné rozhovory, cinkání klíčů a bouchání dveří.

Isarell shlédla na své ruce zakryté obvazy. Když natáhla nohy, viděla, že i ty má omotané plátnem. Pak si uvědomila, že cítí obvazy prakticky po celém těle, i na obličeji. Měla odhalený jen nos a oči. Pomalu přičichla k paži — zpod látky voněl kafr.

Byla strašně slabá, mátožná, jako by nejedla celé *měsíce*. V tu chvíli nedokázala ani trochu odhadnout, jak dlouho vlastně lačnila, neměla ponětí o ztraceném čase. Vzpomněla si však, v jakém stavu se nacházela, když byla naposledy při vědomí — a došlo jí, že tehdy na tom byla o něco hůř. Spálená skoro na škvarek, udržovaná při životě krvavými čaroději jen proto, aby ji mohli obětovat v odporném graisko-sarreiském rituálu.

Načež se jí vybavily i poslední události.

Mimoděk vykřikla a šklubla sebou, ruka jí samým leknutím vyletěla k ústům. Uskočila na opačnou stranu cely, vtiskla se co nejhlouběji do rohu a neutišitelně se roztrásla. Před očima se jí střídaly výjevy: vzpomínka na tanec *Anung dharhá*, na chvíli, kdy do demony hrudi zarazila meč až po jílec a on jen zavrával a zůstal na ni

zírat. Jak ji v příštím okamžiku někdo zezadu sejmul. Jak se pak škvářila ve vlastní kůži, spálená viatárem na troud. Andreil Smrtihlav odnášející ji v náruči na obětní oltář. Démon zápolící sám se sebou. Bastienovy oči zasazené do černé šupinaté tváře zmučené hlubokou bezmocí...

Než se stačila vzpamatovat, z věznice se ozval rámus. Bylo slyšet dusání několika párů nohou, vrčivé rozkazy a odsouvání závor.

Isarell se bezděčně otočila za zdrojem hluku. Ozvalo se zaračocení zámku, dveře se otevřely a v nich se zjevil štíhlý mladý muž se stínem ve tváři a arogantním úsměvem na úzkých rtech.

Když ho poznala, pod obvazy jí zatuhly rysy. „Ty.“

Andreil Smrtihlav se ve své kožené uniformě s límcem upnutým až ke krku jen povýšeně ušklíbl a odemkl vnitřní mřížoví.

Do cely vklouzli nejprve dva sarrei ozbrojení dvojzubci a škrťíci smyčkami. Zůstali stát u vchodu a sem tam zasyčeli. Andreil Smrtihlav pak ležérně vešel dovnitř a dozorce za ním přibouchl mříž. Sňal vak, který měl přehozený přes rameno, a prohlédl si Isarell od hlavy k patě. „Konečně vzhůru. Ani netušíš, kolik lidí se těší, až budeš opět při síle. No, lidí. *Bytostí.*“

„Ty jeden hajzle,“ zašeptala rozlíceně. Nenávist v ní pulzovala jako žhavá láva. „Slibovals mi, že to skončí. Lhal jsi mi!“

„Takový prostě jsem,“ pokrčil Smrtihlav rameny. „Polož se,“ poručil jí a ukázal na lůžko.

Isarell se rozběhl tep jako splašený, ale navenek se pokoušela udržet netečný výraz. Oprostila se ode všech zbytečných vjemů a rozlámaně ulehla na slamník. Oči nechala otevřené. Představovala si, jak snadno by mu ve své plné kondici vytrhla z ruky nůž. Body na jeho těle, které by použila k nervosvalové paralyze, jí v mysli vyvstávaly jako narýsované terče.

Když se ostří dotklo jejího obličje, pomyslela akorát na to, že ona by s řezem začala úplně jinde.

Andreil se zasmál a naklonil se těsně k ní. „Jen se trochu bavím, Tvoje Urozenosti.“ Poté začal odřezávat a postupně odmotávat

nasáklé obvazy. Už trochu zaváněly. Isarell upírala zrak do stropu a snažila se ignorovat, že je pod nimi úplně nahá.

Když jí uvolnil hrudník, konečně se svobodně nadechla. Byla to neskutečná úleva.

Andreil přejel prsty po její hrudní kosti a zamyšleně pronesl: „Nevěřil jsem, že se ti to někdy zahojí. Vypadalo to příšerně.“

„Jak to vypadá teď?“ zeptala se Isarell s nepřítis zdařilou snahou o skrytí emocí.

„Tenké růžové jizvy.“

Stejně jako posledně, pomyslela si, ale nahlas nic neřekla. Andreil pokračoval v preparaci. Než odstranil obvazy kolem pánve, sklonil se k vaku. Chvilí se v něm přehraboval a pak vytáhl prostěradlo. Přehodil jí ho přes boky jako příkrývku a teprve pak pokračoval na nohou. Sice drobnost, ale Isarell jeho gesto ocenila.

„Jak je to dlouho od... od toho obřadu?“ zeptala se a nenápadně polkla.

„Osm dní.“

Osm dní. Posledně odpadla jen na tři. Tehdy ji však spálila jen její vlastní síla, vybuzená mentálními útoky ellektrického krále při souboji o nejvyšší válečný titul. A hned v prvních dnech ji z agonie vysvobodila zázračná mast od Erin Aniú. Tentokrát skrze ni protekla energie poslaná od bůhvíkocho, a namísto ošetření ji veřejně znásilnil démon s podobou jejího přísežného bratra.

Andreil odmotal poslední kusy nasáklé látky a začal jí po kůži roztírat nasládle vonící olej. V prvním okamžiku ucukla, jak ji jeho dotek zabolet. Vzápětí bolest vystřídalo znecitlivění. Ačkoli se celou dobu snažila nedat nic najevo, teď slastně zasténala a přivřela oči. Ta úleva ji na chvíli paralyzovala, vůbec si nevšimla, že na ni Andreil mluví.

„...ta nabídka se už podruhé nemusí opakovat,“ postřehla až konec věty.

„Jaká nabídka?“ otázala se vláčně. Jelikož Smrtihlav svou práci dokončil, přitáhla si prostěradlo těsněji k tělu a pokusila se posadit.

„Nabízí ti to zcela oficiálně a otevřeně.“ Andreil přestal sklízet obvazy a pomohl jí vytáhnout se do sedu. „Je mi jasný, že nedokážeš ocenit, jaká je to od pána Barhaina neskutečná pocta. Ale ať už si o mně myslíš, co chceš, vezmi na vědomí, že jen málo osob je mistrovi tak blízko jako já. A proto ti můžu upřímně říct, že tohle nepřijmout by bylo mimořádně nerozumný.“

„Jaká nabídka?“ opakovala podrážděně.

„Hraješ to na mě?“ obořil se na ni. „Potřetí to opakovat nebudu, divoženko! Pán Barhain ti v záchvatu nebyvalý laskavosti nabízí, abys vstoupila do jednoho z devíti elitních komand. Samozřejmě po absolvování určitých zavazujících obřadů a pod přímým dozorem... někoho, kdo tě bude hlídat.“

Zase v ní zahořel vztek. „Pod *tvým* dozorem,“ zkřivila rty.

Andreil Smrtihlav mimoděk sykl. „Problém?“

„Nechal bys mě ozbrojenou v blízkosti svého pána?“ nadhodila. Jak jí pracovaly asociace, začala chápat. „*Jaké* zavazující obřady, Smrtihlave?“

„Běžná příprava. A pár ceremoniálů, při kterých složíš sliby věrnosti. Přijmeš... nějaký závazky.“

„Konkrétně.“

Smrtihlav hned neodpověděl, jen se posadil vedle ní a pokrčil rameny.

Isarell to však došlo: „Máš na mysli magické přísežné rituály. Měla bych se stát sarreiským *bojovým otrokem*.“

„Umřeš v Barhainových službách tak jako tak,“ opáčil Andreil surově. „My všichni. Ale můžeš si zvolit *způsob*, divoženko. Můžeš mít vlastní kavalec, slušný jídlo a dělat to, pro co tě vycvičili a co tě baví. Nebo můžeš hnít tady, žít se krysami a zahřívát postel svému dračímu ženichovi.“ Když zaznamenal Isarellin zmražený výraz, zle se ušklíbl. „To jsi vytěsnila, co? Ten karadhei si tě vyvolil za nevěstu, Arachné Isarell. A Malakai nařídil, aby mu tě ponechali na hraní. Pokud nepřijmeš mistrovi nabídku.“

Isarell zaťala pěsti do prostěradla. Zloba neopadla, naopak. Připadala si čím dál rozzuřenější. Přesto nehnula brvou.

Andreil pokračoval: „Pátý právě teď prochází iniciačním výcvikem. Za úsvitu mu končí izolace a vrátí se domů. *Sem*, Arachné Isarell. Prý ze snů volá tvý jméno. Já bych asi na tvým místě nechtěl čekat, v jakým rozpoložení se dostaví. Nikdo mu v ničem bránit nebude. Tihle,“ pohodil hlavou k sarreiským dozorcům, „se budou akorát koukat.“

Isarell cítila, jak se jí odkrývá obličej. Vstala. „Co by mě čekalo v tvých službách, Smrtihlave? Jaká je *tvoje* oblíbená poloha?“

„Cože?“

Konečně se jí podařilo vyvést ho z míry. Narovнала se a svrchu na něj pohlédla. Zuřivost jí musela žhnout v očích jako řeřavé uhlí. „Odpověď je *ne*.“

Smrtihlav nejdřív popuzeně vycenil zuby, pak se ale jeho obličej zkroutil do obvyklého sarkastického úšklebku. Rozhodil rukama. „Jak je libo. Možná ti pár dnů nebo týdnů ve společnosti karadhei otevře mysl a nakloní tě další diskusi.“ Vstal a teatrálně se jí uklonil. „Kdybys se mnou chtěla mluvit dřív, stačí zašeptat moje jméno. Mám uši jako netopýr. Jdeme!“ kývl na svůj doprovod.

Než odešel, věnoval jí skrz špehýrku poslední pobavený pohled. „A divoženko!“

„Co?“ šlehla po něm popuzeně zrakem.

„Křič hlasitě. Tady to mají všichni rádi.“

Když odešli, veškerá její energie i vůle se vytratila jako mávnutím proutku. Svezla se na kolena a zabořila hlavu do slavníku. Uvědomovala si, že nesmí vydat žádný zvuk, aby na sebe neupoutala pozornost stráží. Musela svůj strach a zoufalství zpracovat v naprosté tichosti.

Opět podlehla impulzivité, jako už tolikrát. UVědomila si to okamžitě, jakmile se k ní Andreil Smrtihlav otočil zády. Stačilo by tak málo: *Děkuji tvému mistrovi za nabídku. Zvážím ji.*

Ty věty slyšela dvojhlasně, od Cerry a Lucilly zároveň. Musela se přes slzy zasmát. Nadzvedla hlavu, otřela si tváře a zašeptala: „Tak fajn. Tohle byla chyba. Co teď s tím?“

Teď si vyžereš, co sis nadrobila, odpověděl jí Čeřin kovový hlas.

Lucillin oponoval: *Reagovalas tak z určitého důvodu. Naslouchej svému podvědomí, Isarell. Proč jsi rovnou zamítla? Proč sis nenechala zadní vrátka? Nejsi přece dítě, vědělas, že tvá odpověď ponese následky. Tak přemýšlej.*

Isarell roztřeseně vstala a otočila hlavu k zamřížovanému východu na druhé straně cely. Pomalu šla za světlem a opírala se přitom o kamennou zeď. *Protože se toho démona nebojím,* odpověděla Lucille.

Štíhlými prsty obemkla chladné mřížoví a přitiskla k němu obličej. Vyhlížela do jakéhosi dolu, do kterého ústilo několik dalších cel. Křemencové skály stoupaly do výše nejméně tisíce stop a o jejich vrcholky se tříštilo strašidelně šarlatové světlo nočních hvězd. Venku vonělo babí léto.

Isarell se zhluboka nadechla svěžího vzduchu. *Je to jen další zkouška. Nic víc. Jen zkouška.*

Usnula v polosedě opřená o zamřížovaný východ. Když se probudila, byla ještě noc. Hvězdy asi zakryla mračna, protože v kobce panovala naprostá tma. Bolelo ji za krkem a na čele měla otlačené pruhy.

Cítila žízeň. A vlastně i hlad. Tělo měla stále slabé jako po týdenní horečce, ale spáleniny už skoro nevnímala. S tichým vzdechem vstala a poslepu zamířila ke slamníku. Utkvělo jí, že se někde poblíž válela nádoba s vodou.

Vzpomněla si na Andreilovu výhrůžku s krysy. Snad jen žertoval.

Tápala kolem sebe a konečně narazila na lůžko. Opatrně si na něj sedla a posléze nahmatala karafu. Voda byla teplá a trochu ztuchlá, přesto ji lačně vypila na jeden zátah. Chvilí dál osahávala okolí, načež

narazila na něco, co strukturou připomínalo chlebové placky. Nejprve k jedné přičichla, potom ale začala hladově hltat.

Byla zhruba v polovině třetí, když konečně sepnula její intuice a ona si uvědomila, že tu není sama.

Polkla. Odložila pečivo a zazírala do tmy.

Uslyšela cizí dech. Velmi pomalý, hluboký.

Srdce se jí rozběhlo a ruce začaly chvět.

Ve tmě bleskly oči a hned zase zmizely. Isarell jen ztěžka zvládala nastupující paniku. Jako by ji zavřeli do terária s baziliškem. Racionalizační techniky v tuto chvíli absolutně selhávaly.

Společně se strachem v ní znovu vzkypěl i hněv. Reagovala přesně tak, jak ti parchanti chtěli — neovládala se a propadávala chaosu. Jako by úplně zapomněla všechno, o čem předtím uvažovala.

Napřímila se a otočila hlavu směrem, kde cítila přítomnost vetřelce. Znovu měla pocit, že zahlédla lesknoucí se bělma. Pokusila se ze všech sil zklidnit. Bylo to těžké, ale ne nemožné, chtělo to jen pevnou vůli.

„Bastiene,“ promluvila. Její hlas ji samotnou zarazil, zněl slabě a rozechvěle.

Když nikdo neodpověděl, zaostříla a tma konečně trochu ustoupila. Hleděla na obrysy tvora zhrouceného v opačném koutě. Postupně se přestávala třást. Nejistě vstala, přičemž z něj nespouštěla zrak. Pokusila se vytěsnit vzpomínku na to, co následovalo, když démon naposledy prohrál bitvu se sebou samým.

„Bastiene,“ zopakovala a tentokrát její hlas zněl o něco jistěji.

„Nejsem Bastien,“ zachrčel temně. Ještě víc se schoulil. „Jsem Pátý. Pátý karadhei. Nepřibližuj se ke mně!“ zachraptěl, když k němu nakročila. „Ublížím ti,“ dodal tišeji.

„Tomu nevěřím,“ opáčila, ačkoli ji mrazilo v zádech. „Pamatuju si, jak ses na mě díval. Vzporovals tomu zmetkovi celou svou duší. Bránil ses souboji i tomu... rituálu.“

Při zmínce o znesvěcujícím aktu démon zasténal, ale Isarell rychle pokračovala: „Nic ti nevyčítám! Zmrzačili nás oba. Mě na

těle, tebe na duši. Ale jsme to pořád my, Bastiene! Ne jako dřív, ne tak... celiství. Tys zemřel a já... já skoro taky. Ale teď jsme tady. *Spolu.*“ Chvilí hledala slova. Pak řekla: „Jestli mi chceš tvrdit, že jsi graiský netvor a Bastien je mrtvý,“ udělala další krok vpřed a vzhledla k němu, „tak to dokaž.“

Drželi se od sebe na vzdálenost natažené paže. Jak si její oči zvykaly na temnotu, dokázala konečně rozeznat démonovy obličejové rysy. Podobal se Bastienovi tak věrně, až ji bolelo u srdce, jen byl mohutnější, do výšky i šíře. Měl však stejný pohled, stejný výraz. Stejně tmavě hnědé vlasy a krátké strniště. Jeho kůži však tvořily drobné tmavé šupinky, které se zlověstně leskly, a tím ztrácel veškerou lidskost. Na sobě měl hrubou košili a kožené nohavice. Jak se od ní odtahoval, látka se mu napínala přes vyrýsované svaly.

Isarell přistoupila těsně k němu a navzdory všem rozumovým obavám se dotkla jeho ruky. Intuice jí totiž říkala, že jí neublíží. Věděla, že Bastien umřel — a že tento tvor ho jen... vstřebal. Ale zároveň se nemohla ubránit přesvědčení, že nenasákl jen jeho vlastnosti, což zřejmě sarrei a ten šmejd Malakai předpokládali, ale absorboval celou Bastienovu osobnost. A tedy i jeho city k ní. Nedokázala se k němu chovat jako k monstru. Možná byl pouhým Bastienovým otiskem — ale co když byl teď Bastien jeho devíti-
nou? Jeho *součástí*...

Isarell stiskla karadhei ruku a upřela do jeho blýskavých očí odhodlaný pohled. „Obětovali tvou krev, zničili tvoje jorreiské tělo a uvěznilí tě v této děsivé podobě. Ale tvoje vědomí je pořád tady. Se vším všudy. A navíc velí neuvěřitelně mocnému démonovi. Ještě jsme neskončili, bratříčku. Vítězně z toho asi nevyjdeme, ale můžeme jim ještě udělat pěknou čáru přes rozpočet! Neříkej, že tě to neláká.“

Tvor k ní zdvihl oči a zlomeně zašeptal: „Neovládl jsem ho. Co když se to stane znovu?“

Dívka se sverepě usmála. „Vychovaly mě divoženky, Bastiene. Nějak se s tím poperu.“

II

„Nevím, co jsem zač. Moje paměť je změt útržků. Všechno, co bylo před přerodem, mám prostě v takové... mlze. Pomalu začínám ty vzpomínky odlišovat. Nejsilnější jsou Bastienovy, vnímám je jako... *svoje*. Pamatuji si malou sestru Lillith, tu Bastien miloval. A od setkání s tebou jsou jeho vzpomínky a myšlenky ještě mnohem jasnější.

Vidím ale i jiné příběhy. Mohu si promítnout dětství mladého rytíře Trailase. Životy všech, které jsem... pohltit. Ty ostatní jsou však mnohem slabší.“

„Vnímáš Bastienovy emoce?“

„Snažím se je vytěšňovat.“

„Proč?“

„Oslabují mě. Zejména ty, které cítil po zajetí. Snižují moji poslušnost — a tím i soustředění.“

„Kdo ti to říká? Malakai?“

„Pátý.“

„Řekni mi o něm víc.“

„On je naše přirozenost, životní podstata. My všichni, nás devět obětovaných, jsme byli vtaženi do té vyčkávající bytosti naplněné živoucím viatárem. Vyplnili jsme ji tělesně i duševně. Tělo se zformovalo do podoby, která pro něj byla nejvýhodnější. Naše mysl nemůže být roztržena na devět kusů, takový tvor by nedokázal udělat jediné rozhodnutí. Stejně jako u vzhledu tedy převládla ta nejvýhodnější. Ale to se může kdykoli změnit, Isarell.“

„Tedy *jsi* Bastien.“

„Jsem *nejvíc* Bastien.“

„A Pátý?“

„My všichni jsme Pátý.“

Venkovní mříž s tichým zaskřípěním vyletěla vzhůru. Pátý se narovnal, a jako by mu nějaký hlas poručil, vyšel do jasného podzimního dne. Protože Isarell nikdo nebránil, pomalu ho následovala.

Byla pořád slabá jako moucha, a když vyšla na denní světlo, musela si chvíli stínit oči; po téměř dvouměsíčním držení v cele ji i tlumený sluneční jas bodal do zřítelnic jako tisíc jehel.

Stoupła bosými chodidly na skalnatý povrch a rozhlédla se. Podloží tvořil tvrdý křemičitan. Odevšad se zvedaly téměř kolmé stěny. A z dalších otvorů vylézali ostatní démoni viatáru. *Karadhei*.

Isarell kolem sebe pevněji ovinula prostěradlo, které jí zanechal Andreil Smrtihlav, a sklouzla na paty. Dívala se na pět postav, které postupně scházely do středu lomu.

Každý karadhei byl jiný, jinak vysoký, s odlišnou vizáží i stavbou těla. Všichni měli spíše tmavou, jemně šupinatou kůži, ale rozdílného odstínu. První byl menší, podsaditý a zbarvený dozeleň, druhý naopak vytáhlý, hubený a šlachovitý, stříbřitý, se vzhledem asketického vousatého muže s fanatickýma očima. Třetí se nad ostatními tyčil, převyšoval je v šíři i výšce, se zlým výrazem. Jeho tělo mělo modravý nádech. Čtvrtý byl utlý, temně rudý, s provokativním úsměvem, dlouhým nosem a vlasy spletenými do dvou dlouhých copů. Pátý měl nejvyváženější postavu a vypadal prostě jako větší, černý Bastien. V některých výrazech se možná odrazil Trailas, ale jen když ho Isarell hledala. A jeho šupiny se leskly černozlatě.

Všichni měli na sobě obyčejné košile z tuhého šedivého plátna a hrubé kožené nohavice, zároveň ale kvalitní obutí a rukavice. Právě si dotahovali různé chrániče — evidentně věděli, co se od nich čeká.

Ozvalo se kvílivé vytahování mříže. Z otvoru vzdáleného od cel karadhei vyběhla desítka po zuby ozbrojených sarreiských strážců. Seřadili se a rozestoupili. Vzniklou uličkou pak vešel graiský čaroděj Malakai, obklopený zlatavou magickou aurou. A spolu s ním lomem zavibroval viatár.

Isarell stěží potlačila tíseň, která ji při pohledu na Malakaie zachvátila. Velmi dobře si pamatovala na okamžik, kdy se mu pokusila postavit — jak tvrdě narazila! Sama by nad ním nikdy ne zvítězila.

Přestože dodnes netušila, co se tehdy stalo, uvědomovala si, že obdržela nějakou nesmírně silnou pomoc zvenčí. Matně si pamatovala, že volala Anafriga i Teanir. A že její divoženské tetování ožilo. I když kdo ví, zda ji jen nepoblouznilo vyčerpání... Pak se jí na kůži objevily zlaté graiské ornamenty, stejně jako při zápase s Renegorem, a ty ji opět spálily.

Posunula se trochu níž, aby si mohla Malakaie prohlédnout z bezpečné vzdálenosti. Ten tam byl bledý vychrtlý jinoch s matnými vyšisovanými vlasy. Mladý muž, který se tyčil na planině, kypěl mocí a zdravím. Jeho atletickou postavu halilo nebesky modré splývavé roucho na bocích přepásané zlatou stuhou. Sytě žluté, kudrnaté vlasy mu volně spadaly až pod lopatky. Když se otočil, v jeho mechově zelených očích plál viatár.

Podíval se přímo na ni a ohavně se usmál. Pocítila nutkání schovat se zpátky do cely. Odvrátila zrak a pevně stiskla rty. Do očí se jí tlačily slzy ponížení, ale celou její bytostí rezonoval vzdor. Ještě *neskončila*.

Cvičení probíhala každý den. Isarell nevyn nechala ani jediné, přestože probíhala vesměs příšerně nudně. Malakai se evidentně učil co nejrychleji navozovat spojení se svými služebníky a nutil je provádět zcela nezajímavé úkony. Dokud mu nevzdorovali, usínala. Ale sem tam se nějaký vzepřel, nejčastěji stříbrošedý Druhý. Bylo zajímavé pozorovat, jak se s ním Malakai pere a jak ho poté, co jej ovládne, trestá. Ostatní se na to dívali strnule, jakoby nezúčastněně.

Isarell ale občas vnímala myšlenky Pátého. Mísil se v nich vztek, bezmoc, strach a nenávist současně.

„Co cítíš, když tě Malakai ovládne?“

„Zatmí se mi před očima. Existuje jen jeho vůle a ta moje ustoupí do pozadí.“

„Ale nezmizí.“

„Ne. Kdyby mi přikázal něco, co bych odmítal udělat, dokázal bych se mu vzepřít. Stejně jako když po mně chtěl, abych tě zabil. Celý ten souboj jsme se prali o nadvládu nad Pátým. Vzдорovali mu také ostatní, hlavně Trailas, Rikkiel a Cynthus.“

„Rikkiel?“

„Ten rytíř, jehož podoba převládla před Trailasem. Před tím se drž na pozor, sestřičko, je to pěkný parchant.“

„Zítřka mi o něm povíš, Bastiene. Teď mi ale pověz, proč Druhý tolik vzdoruje.“

„Převzal osobnost svého nejsilnějšího soupeře, stejně jako my ostatní. Pozřel velekněze Lelahela. To jméno před lety znělo celým Arachrystem. Lelahel byl napůl rytíř, napůl kněz a vedl desítky vítězných bitev jako armádní důstojník. Před dvěma lety zmizel ve Stínu a slehla se po něm zem. Tak jako se slehne po nás.“

Pátý obdržel zbraň.

„Nechal jsem ji pro tebe ukout na míru.“ Malakai na klečícího karadhei shlížel arogantně. Dnes byl oblečen v karmínovém rouchu, dlouhé vlasy zapletené ve zdobném copu. „Je tvořena jedinečnou slitinou vynalezenou sarreiskými alchymisty. Měla by vydržet prakticky všechno, tvrdí. To uvidíme. Vezmi ji do ruky.“

Pátý zbraň převzal, sklonil hlavu a pak povstal.

„Nazývají ji *haykir*,“ pokračoval Malakai.

Zatímco pět silných otroků do cvičiště vleklo cosi na řetězech, Isarell si ten zvláštní nástroj prohlížela ze svého vzdáleného

pozorovacího stanoviště. Zbraň byla o něco kratší než kopí, také trochu masivnější, ale i tak přizpůsobená pro rychlého, obratného bojovníka. Dlouhá, lehce zahnutá čepel seděla na stejně dlouhém ratišti. Její rozvržení poukazovalo na to, že se používá na lehký kontakt jednoručně, na zasazení silných ran pak obouručně.

Isarell přimhouřila oči a potlačila náhlé abstinenční zachvění. Zatoužila dotknout se haykiru a zkusit ho použít tak divoce, až se k němu málem rozběhla. Nakonec jen zaryla nehty do špinavého, více než týden nošeného prostěradla. Chvilí zírala do země a zatlínala čelisti, než se uklidnila. *Asi se mi vrací síla, když mám takové nejapné myšlenky*, pomyslela si trpce. Znovu vzhlédla.

Teď už viděla, co otroci táhli — silný dubový kmen a kus pís-kovcového sloupu. Jako posledního z cely vystrkali obézního holo-hlavého muže, který se příšerně potil a celou dobu úpěnlivě škemral o smilování.

Pátý mezitím haykir osahával, zlehka s ním šermoval a zkoušel různé obraty. Několikrát se rychle zatočil, naznačil pár bodů a seků. Nevypadal úplně přesvědčeně.

Rekvizity byly konečně rozmístěny. Malakai zatal pěst a Isarell pocítila zatřepetání viatáru. *Kde ho ten parchant, krucinál, pořád bere?* pomyslela si už asi postě.

Pátý na čarodějovo gesto ihned zvedl hlavu a ztuhl v očekávání příkazu.

Isarell snadno poznala, že přijal mentální pokyny. Narovnal se a jako by ještě vzrostl. Pozvedl haykir lehce nad rameno a rozešel se k první překážce.

Mohutný kmen přesekl, jako by byl z těsta. Na sloup se rozběhl a zasadil obouruční úder z výšky ze skoku. Rána, když kámen praskl, se rozlehla po celém lomu s ohlušující ozvěnou. Bylo jasné, že pokud zbraň vydrží tohle, vydrží nejspíš cokoli.

K tlustému odsouzení kráčel s haykirem lehce držným u těla. Ignoroval jeho nářky i hlasité prosby. Ani když se vězeň zhroutil na

kolena, nezaváhal. Úder to byl hladký, přesný. Přesekl tloušťku vej-
půl tak snadno, jako by neměl žádné kosti.

Pátý vyčkávavě zalétl pohledem ke svému pánovi. Ten se sice
usmál, ale v příštím okamžiku pokynul a z nejbližšího otvoru vyle-
tělo devítičlenné sarreiské komando.

Žalářník odemkl zámek, odsunul všechny závory a vpustil návštěv-
níky dál. Malakaie a Andreila doprovázeli čtyři mohutní bojovníci
v plné zbroji, s hledími staženými do obličejů.

Isarell dotáhla kus hadru, kterým Pátému zaškrcovala hlubo-
kou ránu na paži, načež vstala a přivítala příchozí nanejvýš pohrdli-
vým pohledem. Dobře si přitom uvědomovala, jak je zašpiněná,
uboze oděná, zacuchaná... a že páchne.

Oproti tomu Malakai skoro zářil. Vymydlený, navoněný, upra-
vený, ve splývavém tmavě rudém rouše přepásaném lesklou šerpou
působil v tmavé cele nepatříčně. Věděl to a užíval si to.

Zato Andreil Smrtihlav tiskl úzké rty k sobě a v očích měl tvr-
dý výraz. Isarell okamžitě zaznamenala protichůdné emoce, které
z něj vycházely, ale střežila se dát cokoli najevo. Nechtěla, aby ji
Malakai přečetl jedním dechem jako posledně.

Graiský čaroděj ji sjel pobaveným pohledem. „Jsi to opravdu
ty? Vězení ti moc nesvědčí. Přílišná hrdost se nevyplácí.“

„Nevyplácí se toho víc,“ opáčila chladně a srdnatě bojovala s tou-
hou schoulit se někde v rohu co nejdál od něj. „Cítíš se jako bůh?
Nenech se vysmát, viatár je žíravina. A brzy tě stráví.“

Malakai se ušklíbl. „Ničemu nerozumíš.“ Poté si jí přestal všimát
a sklonil se nad karadhei.

Pátý ležel na boku a při každém nádechu se bolestivě zachvěl.
Nejtěžší zranění mu vedlo napříč hrudníkem. Měl polámaná žebra
a bezpočet bodných i sečných ran. Malakai útok komanda zastavil
až ve chvíli, kdy se karadhei nedokázal zvednout.